

ЧАСТИ ОТЪ ПОДКА ВЪ СРЪБСКО-БЪЛГАРСКАТА ВОЙНА 1885 ГОДИНА

1. ОБЯВЯВАНЕ НА СЪЕДИНЕНИЕТО

Съ Санъ-Стефанския миръ отъ 19 февруарий 1878 г. се създаде едно автономно Българско княжество, което обемаше всички български земи: на югъ достигаше до Одринъ и Бъло море, на западъ до Шаръ планина и Морава, на северъ до р. Дунавъ и вливането ѝ въ Черно море, на изтокъ — Черно море. Границитъ на княжеството се съвпадаха съ етнографическитъ граници на българския народъ.

Съ Берлинския договоръ на 1 юлий сжщата година Санъ-Стефанска България бѣ разпокжсана. Отъ нея се образуваха: васално Българско княжество — Северна България и автономна областъ — Южна България, наречена Източна Румелия, подъ правата властъ на Султана; останалитъ земи се дадоха: на Турция — Македония, на Ромъния — Добруджа, на Сърбия — Моравско. Това разпокжсване дойде като ненадѣнъ ударъ за българския народъ. Отъ този день Санъ-Стефанска България стана идеалъ за българския народъ.

Българитъ отъ дветъ страни на Балкана, обединени духовно, почнаха на първо време да работятъ за съединението на Северна и Южна България.

На 6 септемврий 1885 г. съединението бѣ официално обявено отъ българския князь Александъръ I съ манифеста Му къмъ българския народъ, издаденъ въ старата българска столица Велико Търново въ сжщия день.

2. МОБИЛИЗАЦИЯ

Очакваше се Турция да обяви война на България за възстановяване на положението. Затова въ сжщия день, въ който се обяви съединението, обяви се и мобилизация на въоръженитъ сили както въ Северна, така и въ Южна България. Отъ всички страни на България почнаха да се стичатъ съ голѣмо въодушевление борци за великото дѣло.

Мобилизацията въ Северна България се продължи презъ всичкото време до войната съ Сърбия, презъ войната и дори подиръ нея, защото българитъ не се задоволиха съ това, що имаха, но постоянно формираха все нови и нови части, които изпращаха тамъ, гдето моментътъ изискваше, и, благодарение на умното разпредѣление на работата, съдействието на гражданскитъ власти и на населението, тѣ извършиха достойни за уважение дѣла.

Въ Южна България мобилизацията се извърши твърде скоро. Вече на 8 септемврий всичкитъ дружини бѣха готови за походъ. Мобилизацията претърпѣ единъ ударъ: всичкитъ руски офицери, а тѣ заемаха всички длъжности отъ ротенъ командиръ нагоре, бѣха повикани отъ руското правителство, което не одобряваше